

i alt Fald at være fuldstændig betryggende imod den Jare, at Eendet kunde reise sin Bei uden at opgive sit Opholdssted, saaledes at Bestemmelsen om Politifags Anlæggelse bliver illusorisk; men det har man ikke ment i det andet Thing. § 8 indeholder en Samling af Bestemmelser, der i høi Grad gaa ud paa at sikke Husbonden imod vrangvillige, kontraktbrydende Eender, men som gjør det paa Eendets Bekostning, og jeg kan ikke se rettere, end at disse Bestemmelser ville føre til Resultater, der i mangfoldige Tilfælde ville være uretfærdige og ubillige imod Eendet. — § 9 er omtrent uforandret, men der er dog kommet en lille Forandring deri, som ikke er saa ganske uønsketlig. § 9, som den ifjor var foreslaaet af Regjeringsen, indeholdt — saa vidt jeg husker, og jeg skulde tage meget feil, om jeg ikke husker rigtigt — en Bestemmelse om, at Husbonden i det Tilfælde, at Eendet forlod Ejenesten uden lovlig Grund, kunde forlange Sagen behandlet som offentlig Politifag mod at frasalbe Erstatningskrav. Denne Bestemmelse var kun en Ret for Husbonden, og den blev gennem Udvalgsforhandlingerne og gennem Vedtagelse her i Salen udvidet til en Ret ogsaa for Eendet til at forlange en saadan offentlig Politifag anlagt, imod at det frasalbt sin Ret til Erstatning. Bestræbelserne her i Thinget ifjor gik ud paa at stille Husbond og Eende fuldstændig lige; naar man indrømmede en Ret for Husbonden, indrømmede man den samme Ret for Eendet, fordi man ikke vilde have, at Loven skulde være særlig betryggende for Husbonden, men kun, at den skulde være et Mittel til at sikke sig, at begge Parter holdt, hvad de havde lovet. Nu har man i det andet Thing ganske vist ikke forandret Bestemmelsen saaledes, at den ligefrem negter Eendet Ret til at forlange en offentlig Politifag anlagt; men man har faaet et lille Ord forandret, saaledes som det stod ifjor som vedtaget her i Thinget. Folkethinget vedtog nemlig § 9 i følgende Stikelse: Forlader et Eende uden lovlig Grund sin Ejeneste eller bortviser en Husbond uden lovlig Grund et Eende af dets Ejeneste inden Udløbet af Ejenestetiden, og denne var mindst $\frac{1}{2}$ Aar, kan henholdsvis Husbonden eller Eendet, naar nogen af Parterne har taget Ophold i en anden Jurisdiktion, forlange Sagen undersøgt under en offentlig Politifag o. s. v." Disse Ord „nogen af Parterne“ er imidlertid her forandret til „den anden Part“, og Følgen deraf bliver, at den hele Bestemmelse ikke har nogen som helst Betydning for Eendet. Det er nemlig meget sjældent, at Husbonden tager Ophold i en anden Jurisdiktion, men det er derimod ikke saa sjældent, at Eendet bliver nødt til at tage Ophold i en anden Jurisdiktion, selv om det er forurettet. Efter den Affattelse, Loven havde ifjor som Følge af Behandlingen her i Thinget, kunde et Eende, der var blevet bortvist af sin Ejeneste uden lovlig Grund, og som

havde været nødt til at tage Ophold i en anden Jurisdiktion for at skaffe sig Erhverv, benytte Bestemmelsen i § 9 og forlange, at Husbonden blev stævnet for den offentlige Politiret, men det kan han ikke efter den foreliggende Affattelse. Nu kan Eendet kun, selv om det er bortjaget af sin Ejeneste, forlange dette, naar den anden Part, Husbonden, har taget Ophold i en anden Jurisdiktion, men det sker i Almindelighed ikke; Husbonden bliver i Reglen siddende, og da er det forurettede Eende, naar det paa Grund af den Forurettelse, det har lidt, har været nødt til at tage Ophold i en anden Jurisdiktion for at forskaffe sig det daglige Brød, affaaet fra at benytte den omhandlede Ret. Det er imidlertid navnlig disse Eender, det gjælder om at sørge for kunde komme til deres Ret paa en bekvemmere Maade ved den lettere Retssfølgning; men de ere ved den skete Forandring i § 9 blevene fuldstændig udelukkede fra at gjøre Budet i det ifjor vedtagne Lovforslags § 9 anvendelig til deres Fordel; det er kun et lille Ord der er forandret, men i Virkeligheden er hele Meningen af Paragrafen bleven en anden. — I de to sidste Paragrafer er der ikke foretaget nogen Forandring. — Efter disse Bemærkninger tror jeg, det vil være de ærede Medlemmer klart, at der, skjøndt Hovedpunktet i § 7 er saaledes, som det sidst blev vedtaget her i Thinget, dog i det andet Thing er foretaget saa væsentlige Forandringer haade i § 1 og i §§ 8 og 9, at det ikke vil være muligt at tage en Beslutning her i Thinget uden gennem en nøjagtig og grundig Prøvelse af Loven, og jeg skal derfor allerede nu tillade mig at udtale som min Mening, at jeg tror, det vil være rigtigt, at Loven paany i Aar bliver gjort til Gjenstand for Behandling i et Udvalg. Derfor skal jeg ikke for Dieblisset komme nærmere ird paa de Enkeltheder, jeg har antydet og løseligt berørt, da nøjagtigere Drøftelse deraf rettest opsættes til Udvalgets Behandling og til 2den Behandling her i Thinget.

Chr. Jensen: Jeg kan ikke ganske tiltræde den ærede sidste Talers Udsvilling og de Bemærkninger, han gjorde til Lovforslaget. De Forandringer, som han nøjagtigt har udvillet her, og som ere foregaaede i det andet Thing, anser jeg for Forbedringer ved Loven. Jeg tror ikke, efter det Kjendskab jeg har til Eendeforholdet i Sylland, at det er saa ganske rigtigt, at det Nære, som forskjellige Steder i Landet har gjort sig gjældende med Hensyn til Eendets meget ubesjøiede og utidige Forladne Ejeneste, er saa aldeles høvet endnu paa mange Steder. Hvorledes det er her eller andre Steder, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg tror, at det er hver Mand's Pligt i denne Sal at udtale sine Ansuelser efter det Kjendskab, han har til Forholdene trindt omkring i Landet. Hvorledes det er udvillet paa de forskellige Steder. Det kan nok være muligt,